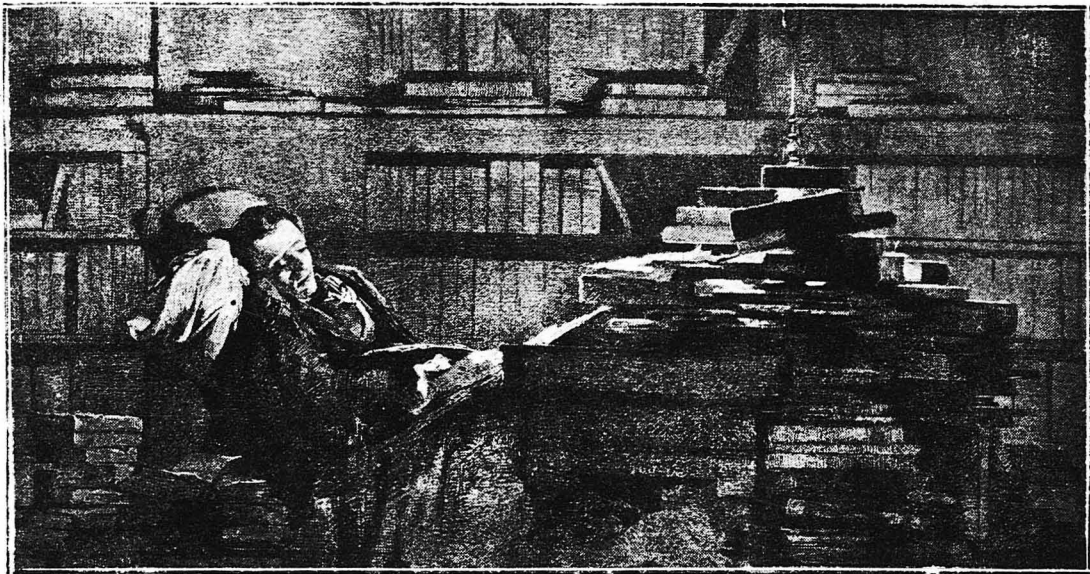

ΣΠΑΝΙΣΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ο Ιταλός ποιητής Ασπόλντι στο γραφείο του

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

Ν Α Χ Α Μ Α

...Κίπτε μάλιστα ξαθάνα και σ' ένα σπίτι Έβραϊκό—δηγότανε στην παρτία ο φίλος μας ο Κώστας—κ' έχω ένα ειδικίωμα π'ε μίαν Έβραϊκούλα. Άλλά να σας τ'α πω με τη σειρά.

Και ο Άθηνάος Λόν Ζουάν άρχισε έτσι την ιστορία του: —Ετήν έλαξη έδειξη έσπουδάσα στο Πολυτεχνείο, μηχανικός. Με τραβούσαν βέβαια οι διαφορετικές εξισώσεις, αλλά και τα μάτια των κοριτσιών δέ μ' άφηναν άσυγχίζητο... Και να λοιπόν, ένα Σαββατιόβραδο, καθώς περνούσα ένα συνοικιακό δρομάκι, είδα σ' ένα παράθυρο ένα ζευγάρι θαυμάσια μάτια που στόλιζαν ένα χαριτωμένο γυμνασιόλογο προσωπίδα, πολύ άθωο, πολύ παιδαίτιο. Οι μπλόκλες των μολλιών της έλεγαν σαν τσιμπού Κορινθιάς σταγίδας, κεντράζοντας τη σημαθητική όψη της.

Εσώριζα το κεφάλι και χαμογέλασα κατά τον τρόπο μου... Με κοίταξε, κορφώνοντας έπάνω μου τα έλαφισα της μάτια με προέγγυα και... ίσως μ' έδειξε έρωτα... Προχώρησα με άργο βήμα ως στην άκρη του δρόμου και ξαναγύρισα... Η καρτέλλα είχε εξαφανισθεί από το παράθυρο.

»Δέν έσπράχτα να νοιώσω λίγη και είδα στην πόρτα του οπισθ' ένα άσπρο χαρτί. Ήταν έννοιαστήριο που είδα έλαφες, με μισή ντεξίνα άνορθογραφίες, ότι έννοιαζεται μια σάλα μετ' έλλοπων. Κοιξ' τον παρμαγκό διαταγής, έσπράχσε την οξείωσάν, μπικα στην αλή, άκείθια τα λίγα πέτρινα οξαλοκάτια και χτίσθη την έσωτερική πόρτα... Άκούσα από μέσα θόρυβο και φωνές σε ακατάλητη γλώσσα... Έπειτα, η πόρτα άνοιξε κεντράζοντας στο τείχος της μίαν άδύτητη μορφή. Φαντασθήτε ένα γυμνασιόλογο γέρο, ως έδδειχθήναι, λίγο σκεπτό, με κάτωση βιβλική γεννάδα, με δισαί φρόνιδα, με χαμογερωτή μίτη, έναν άνδρουτο νεγρικό, δίχως άλλα, άφεν έν' αδιάκοπο σκεδόν τ'ιξ του έκανε να παύη, στραβίζοντας άριστέρα, το στόμα του... Με κοίταξε από την

κορφή ως τα νύχια, έρωτηματικά. Έβγαλα το φανάρι μου και είπα ότι θέλω να ιδώ το δωμάτιο που κοιμάσεται. Ο γέρος δέν άπάντησε, κ' εξακλόσθησε να με κοιτάξη. Φαίνεται πως του έκανε έντύπωση το μονοκό μου, που δέν έννοώσε να στηριχθ' κατά το άκρίότημα, και όλο που έλεγ'τε κ' όλο το διάθωνα!... Ός τόσο, μια φωνή γυναικεία, γερωνική, άκουσθηκε από μέσα, που φωνήσας κατι, στην ίδια άκατανόητη για μένα γλώσσα... Ο γέρος έγρησε το κεφάλι και κατι της απάντησε. Άκούσθηκε σούρσιμο παντοφυλών στο διάδρομο και πάλι στο γέρο φανερώθηκε μια γηρά φφή, με άσπρο σκουφί και γυαλιά. Με κοίταξε χαμογελώντας και μου είπε:

—Ναίσατε, άφέντη!... Κοιμάεται μια κοίμαρη με μορτίλα... Σάλα είναι με όμορφα μορτίλα!... Περάστε μέσα να τήνε δήτε!...

Ο γέρος έστράβωσε ζοηρότερα το στόμα του, φωνήσας κ' άποτραβήχτηκε, κινώντας μου τόσο να περάσω... Ήταν ένα στενωμάρο άντρος κ' έβητα από μια δύσκολη τέρατορτα μπήκα σ' ένα εδούροχο ζωό, έπιλομένο. Γύρω τρέψ' ποτίες... Η γριά έξεκείδωσε τη μορσία και με άφρησε να περάσω. Ήτανε μια άσπρατά μεγάλη σάλα, χαμολοτάβωνη όμορ, όπος των παλιών Άθηνάϊων σπιτιών. Έρωξα μια γρήγορη μετά γέρο. Έντύπωση μου έκανε η έπιλοσή της, τα φουφίλια: Πολυθρόνες, κενταίδες, ένα μίθο μαγαριό, μια κονοσά, ένας τεράσιος καθρέφτης κ' ένα σοσό άλλα, που θύμιζαν άρχαιοπολείο. Ήταν έπιπλα του καλού κορεσού, απεζαυδούλα ή μόνι, καλά συντηρημένα, έπιπλα βαριά, με πολλά μαζιμπόδια έπάνω, άριστοιγυμνασια έξιλοφικαίτης. Μία κενταίδη που έδειχνε περυσμένη άρχοντιά, σ' ένα ψηλό κρημετωδες κορμό, που με το μώμαδό του φανόταν σαν τάφος, δάχρυον και μερικά άντικειμενα τέχνης: Περιστέλιες, μια γυάλα που σκέπάζε τεχνικά έλαϊόδια από λάστα χρωματιστή, δώ κατατόφνηρα άνθογυαλιά, μερικές φωτογραφίες σε κωνίτζες μεφουστίνες και διάφορα άλλα... Μπροστά-μπροστά φηγογράφε ένα χαρτένιο όμοί-

Με κίτταξε κορφώνοντας έπάνω μου τα έλαφισα της μάτια...

ΣΗΜ. «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ». —Ναχαμά στην Έβραϊκή σημαίνει Έλαψ.

